

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 128/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného PUKAJ advokátska kancelária s. r. o., Hviezdoslavovo námestie 1661, Dolný Kubín, proti postupu Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 48Tp/74/2025 a proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2Tpo/62/2025 z 26. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) 25. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 48Tp/74/2025 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2Tpo/62/2025 z 26. novembra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je obvinený zo zločinu nedovolenej výroby a obchodovania s omamnou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 135d písm. d) Trestného zákona.
3. Uznesením okresného súdu sp. zn. 48Tp/74/2025 zo 7. novembra 2025 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) bol sťažovateľ podľa § 87 ods. 2 Trestného poriadku vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku, pričom okresný súd zamietol žiadosť sťažovateľa

o nahradenie väzby písomným sľubom a o jej nahradenie dohľadom probačného a mediačného úradníka. Lehota väzby sťažovateľa začala plynúť 5. novembra 2025 o 00.09 h.

4. Napadnutým uznesením krajského súdu bolo uznesenie okresného súdu podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušené a krajský súd podľa § 87 ods. 2 Trestného poriadku vzal sťažovateľa do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, jeho žiadosť o nahradenie väzby písomným sľubom zamietol a zamietol aj jeho žiadosť o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Krajský súd dospel na rozdiel od okresného súdu k záveru, že väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku nie je u sťažovateľa daný.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že okresný súd vo svojom uznesení iba skopíroval návrh prokurátora a neuviedol takmer žiadne vlastné odôvodnenie. Rovnako ani napadnuté uznesenie neobsahuje „základné prvky riadneho odôvodnenia“. Navyše, pred samotným vzatím do väzby došlo voči sťažovateľovi k neľudskému zaobchádzaniu a ponižovaniu.

6. Pokiaľ ide o konkrétne námietky, tak všeobecné súdy podľa sťažovateľa nebrali do úvahy skutočnosť, že obsah čierneho vrecka, ktoré bolo zaistené a ktoré malo patriť sťažovateľovi, nebol v čase ich rozhodovania známy, a teda vôbec nemohlo byť z ich strany uvažované ani len o trestnosti jeho prechovávaní. Nepostačí iba odkaz na dôvodné podozrenie, pretože na obmedzenie slobody treba zákonné dôvody. Zo zásahu a obhliadky vozidla nie je dostupný kamerový záznam, resp. dostupnú časť záznamu okresný súd a krajský súd odmietli prehrať. Navyše, samotný policajný pes najskôr nevystopoval predmetné vrecko v batožinovom priestore, ale našli ho až minimálne štyri osoby (operatívci). Nezákonne získaný dôkaz nemôže byť podkladom jeho trestného stíhania.

7. Vo vzťahu k neľudskému zaobchádzaniu sťažovateľ uviedol, že má zdravotné problémy a užíva lieky. V deň svojho zaistenia mu prišlo nevoľno a musela byť privolaná rýchla zdravotná služba. Pred umiestnením do cely policajného zaistenia (tzv. CPZ) ošetrujúca lekárka uviedla, že po umiestnení sťažovateľa je potrebné pokračovať v medikácii. Prvé lieky však boli sťažovateľovi poskytnuté až vo väzbe v [REDACTED].

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie viacerých práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby.

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania

(§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní:

10. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

11. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv.

12. V predmetnej veci je zrejmé, že sťažovateľ mal možnosť podať proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní sťažnosť, o ktorej rozhodoval krajský súd svojím napadnutým uznesením a v právomoci ktorého bol vecný prieskum všetkých sťažovateľom uplatnených námietok.

13. V tejto časti bolo vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením:

14. Ústavný súd na úvod konštatuje, že sťažovateľ bližšie neoznačil konkrétne svoje právo podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru, ktoré malo byť napadnutým uznesením porušené. Bez ohľadu na tento nedostatok ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti namietol aj porušenie svojho práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, cez ktorého ústavnoprávne štandardy možno napadnuté uznesenie preskúmať.

15. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (m. m. III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (I. ÚS 187/09, rozsudok vo veci Toth proti Rakúsku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 11894/85, bod 67).

16. Každé pozbavenie osobnej slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený osobnej slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, I. ÚS 177/03, I. ÚS 115/07). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia (III. ÚS 271/07, I. ÚS 58/2017).

17. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ďalej vyplýva, že súd rozhodujúci o pozbavení slobody nemusí dať odpoveď na každý argument osoby pozbavenej slobody. Tento súd však nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybníť existenciu podmienok „zákonnosti“ pozbavenia osobnej slobody (pozri rozsudok vo veci Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Každé pozbavenie osobnej slobody totiž musí sledovať účel ochrany jednotlivca pred svojvôľou (pozri rozsudok Veľkej komory vo veci S., V. a A. proti Dánsku z 22. 10. 2018, sťažnosti č. 35553/12, č. 36678/12 a č. 36711/12, bod 74).

18. Pokiaľ ide o existenciu dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu, to predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok, že konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, pričom jeho dôvodnosť závisí vždy od všetkých okolností každého konkrétneho prípadu (rozsudok vo veci Fox, Cambell a Hartley proti Spojenému kráľovstvu z 30. 8. 1990, sťažnosti č. 12244/86, 12245/86 a 12383/86, bod 32). Skutočnosti a okolnosti, ktoré vyvolali takéto podozrenie, nemusia dosahovať rovnaký stupeň ako tie, ktoré sa vyžadujú na podanie obžaloby či prípadné odôvodnenie odsúdenia (II. ÚS 613/2025).

19. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti spochybňuje samotnú existenciu dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu, pričom námietky proti existencii príslušného väzobného dôvodu vôbec neuviedol. Napadnuté uznesenie preskúma z pohľadu námietok, ktoré vo svojej ústavnej sťažnosti uplatnil.

20. Krajský súd v napadnutom uznesení poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ už bol v minulosti odsúdený za drogovú trestnú činnosť na trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a že predmetný trestný čin mal spáchať v čase svojho podmieneného prepustenia na slobodu. Dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu sťažovateľom je založené na zápisnici o vykonaní prehliadky osobného motorového vozidla, keď z predbežného vyjadrenia príslušného kriminalistického a expertízneho ústavu, ako aj z výpovede svedka [REDAKOVANÉ], ktorý sa taktiež nachádzal v aute, vyplynulo, že obsahom zaistených vreciek a taštičky je látka s obsahom metamfetamínu. Časť drogy bola nájdená v zadnom kufri auta za odnímateľnou časťou a v jeho obsahu už bola zistená prítomnosť metamfetamínu. Pokiaľ ide o čiernu koženú taštičku, o obsahu tejto vypovedal svedok [REDAKOVANÉ] tak, že sťažovateľ mal počas jazdy z tejto taštičky vybrať pervitín (výsledky analýzy obsahu samotnej kapsičky neboli v čase rozhodovania krajského súdu ešte dostupné). Nález vreciek s drogou je podľa krajského súdu riadne zaznamenaný v príslušnej zápisnici o vykonaní prehliadky. Navyše, pri prehliadke bol osobne prítomný sťažovateľ a aj jeho právny zástupca, ktorí (obaja) zápisnicu bez námietok podpísali. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa týkajúce sa vykonania úkonu prehliadky osobného motorového vozidla, tieto budú preverované v prebiehajúcom vyšetrowaní. Krajský súd ďalej osobitne poukázal na to, že sťažovateľ sa počas prehliadky náhlým a prudkým pohybom snažil vrecká s drogou v batožinovom priestore uchopiť a poškodiť, resp. rozsypať, a takýmto spôsobom znehodnotiť. Sťažovateľ počas uvedeného neuposlúchol výzvu príslušníka Policajného zboru a kládol aktívny odpor, a preto proti nemu bolo nevyhnutné použiť donucovacie prostriedky. Na svoju obranu v tomto ohľade uviedol, že sa iba chcel pozrieť na obsah vreciek, čomu však krajský súd vzhľadom na okolnosti neuveril, keďže sťažovateľ mohol o prezretie predmetných vreciek požiadať.

21. Z uvedených záverov napadnutého uznesenia sa ústavný súd presvedčil, že krajský súd presvedčivým a ústavnoprávne akceptovateľným spôsobom vyhodnotil dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestného činu sťažovateľom. Ako na to poukázal aj samotný krajský súd, ďalšie námietky sťažovateľa (konkrétny obsah kapsičky a vreciek, komu inému mohli údajne patriť či mohli byť podstrčené príslušníkmi Policajného zboru a podobne) budú predmetom preverovania v samotnom trestnom konaní. Na účel rozhodovania o väzbe postačí existencia dôvodného podozrenia, ktorá bola zo strany krajského súdu náležitým spôsobom vysvetlená a preukázaná.

22. Pokiaľ sťažovateľ namieta aj porušenie svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že predmetom rozhodovania krajského súdu bola väzba sťažovateľa, na ktorú sa vzťahujú osobitné záruky čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru (I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07, II. ÚS 499/2024, III. ÚS 22/2025), nie všeobecné záruky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na nedotknuteľnosť osoby a základného práva nebyť mučený či podrobený neľudskému zaobchádzaniu 16 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti a základného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe čl. 19 ods. 1 a 3 ústavy a napokon aj zákaz mučenia podľa čl. 3 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že okresný súd ani krajský súd o týchto právach vzhľadom na predmet konania vôbec nerozhodovali. Navyše, z predložených dokumentov nevyplýva ani len to, že by sťažovateľ tieto svoje námietky pred okresným a následne pred krajským súdom uplatnil, čo by zakladalo aj dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti ako neprípustnej podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

24. Vzhľadom na už uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti a podporne v časti aj z dôvodu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu